

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

*Carauș Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, cu domiciliu în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 10.07.2017 - 17.11.2017;

instanța de apel: 26.12.2017 - 15.03.2018;

instanța de recurs: 14.05.2018 - 20.06.2018.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 17 noiembrie 2017, Veaceslav Carauș a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27-171 alin. (1) din Codul penal și i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de XXXXX împotriva lui Veaceslav Carauș a fost admisă parțial și s-a dispus încasarea din contul lui Veaceslav Carauș, în beneficiul lui XXXXX suma de 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, în rest, pretențiile invocate de partea civilă au fost respinse, ca fiind neîntemeiate.

Cererea procurorului privind încasarea din contul lui Veaceslav Carauș a cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizelor, a fost respinsă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță examinând cauza în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a constatat că, Veaceslav Carauș a săvârșit tentativă de viol în următoarele circumstanțe: la 22 iunie 2017, aproximativ la ora 11:30 min., aflându-se în automobilul de model „Dacia Logan” cu n/î STK 104, cu

care presta servicii de taxi, în timp ce staționa pe str. Industrială nr. 11/1, mun. Chișinău, intenționat, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale, profitând de imposibilitatea cet. XXXXX de a se apăra și a-și exprima voința, în timp ce aceasta dormea pe bancheta din spate a automobilului, a dezbrăcat-o de pantaloni și a încercat să întrețină un raport sexual, dar din motive independente de voința sa nu și-a realizat intenția, deoarece partea vătămată, trezindu-se, a opus rezistență.

Acțiunile inculpatului, Veaceslav Carauș, au fost încadrate în drept în baza art. 27-171 alin. (1) Cod penal, după semnele calificative - *tentativă la viol, adică tentativa la raport sexual săvârșit profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința.*

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a sentinței în latura civilă, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se încaseze de la inculpatul Veaceslav Carauș suma de 2 168 lei cu titlu de cheltuieli judiciare pentru efectuarea a trei rapoarte de expertiză judiciară.

În motivarea cererii de apel, procurorul a indicat că, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, prin urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului Veaceslav Carauș, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în legătură cu împăcarea părților.

În motivarea cererii de apel, avocatul a invocat că, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut integral vinovăția, s-a căit sincer. De asemenea, nu este de acord cu poziția instanței, potrivit căreia nu se atestă la caz circumstanțe atenuante, or, inculpatul a recunoscut vinovăția, a conștientizat caracterul ilegal al acțiunilor sale. Totodată, nu a fost luat în calcul că partea vătămată a depus cerere de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților, instanța de fond respingând această cerere în mod neîntemeiat.

3.2. Inculpatul, Veaceslav Carauș, a declarat apel prin care a solicitat, casarea sentinței contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în legătură cu împăcarea părților.

În motivarea cererii de apel, inculpatul a indicat că, în cadrul procesului de judecată a fost încheiat un acord de împăcare cu partea vătămată, însă instanța de fond

nejustificat a respins cererea de încetare a procesului pe acest temei, indicând că partea vătămată este minoră.

3.3. În ședința Colegiului penal al Curții de Apel din 15 februarie 2018, avocatul Petru Brînzan a înaintat apel suplimentar în numele inculpatului Veaceslav Carauș, solicitând încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților și renunțarea benevolă la comiterea infracțiunii. Totodată, a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Veaceslav Carauș să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, sub minimumul de 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite în baza art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror, iar apelul declarat de către avocatul Petru Brînzanu în numele inculpatului a fost respins ca depus peste termen.

Au fost admise apelurile declarate de către avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului și ultimul, casată parțial sentința, inclusiv din oficiu, în partea stabilirii, individualizării pedepsei și tipului penitenciarul și numită în această parte o nouă hotărâre după cum urmează:

Lui Veaceslav Carauș, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27-171 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și art. 81 Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel analizând materialele dosarului a conchis ca dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța de apel a menționat că pe lângă faptul că, inculpatul și-a recunoscut vina în cele imputate, vinovăția acestuia se confirmă de cumul de probe administrat în respectiva cauză și anume prin: *declarațiile părții vătămate, XXXXX (f.d. 8, vol. I), declarațiile martorului/ reprezentantului legal al părții vătămate, XXXXX (f.d. 9, vol. I), declarațiile martorului, Cristina Olaru (f.d. 12, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22 iunie 2017, fiind supus cercetării automobilul de model Dacia Logan cu n/î STR104, de culoare albastră (f.d. 4-5, vol. I), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 22 iunie 2017, din care reiese că de către XXXXX, din numărul persoanelor prezentate spre recunoaștere, a fost recunoscut Veaceslav Carauș (f.d. 10-11, vol. I), raportul de expertiză judiciară nr.2583 din 29 iunie 2017, întocmit de Centrul de Medicină Legală de pe lângă Ministerul Sănătății, care a concluzionat că, la cercetarea biologică a frotiurilor prelevate de la cet. Veaceslav Carauș, celule epitelului vaginal nu au fost găsite (f.d. 22-23, vol. II).*

Cu referire la apelul declarat de către avocatul Petru Brînzan în numele inculpatului, instanța de apel a menționat că, la 17.11.2017 a fost pronunțată sentința,

copia sentinței a fost primită de către inculpatul Veaceslav Carauș în ziua pronunțării fapt ce se confirmă prin semnătura acestuia de la f.d. 214 verso, vol. I. Sentința nominalizată a fost atacată cu apel în termen de către procuror, avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului și ultimul, apelurile fiind depuse în termen. În ședința Curții de Apel din 15.02.2018 avocatul Petru Brînzan a înaintat apel suplimentar în interesele inculpatului, Veaceslav Carauș, anexând în acest sens și mandatul din 30.01.2018, adică peste termenul legal de 15 zile prevăzut de legislația procesual penală.

În acest sens, instanța de apel a făcut trimitere la cauza Sutter vs. Elveția, unde Curtea de la Strasbourg a statuat că de la data pronunțării hotărârii începe a curge termenul de exercitare a căii de atac. Mai mult, cu privire la necesitatea prezentării părților la pronunțarea integrală a sentinței, este facultativă, adică părțile la dorință pot asista în ședința și primi o copia a hotărârii sau ulterior se pot adresa pentru recepționarea acesteia, însă indiferent de prezentarea sau neprezentarea acestora, termenul de atac a hotărârii va curge începând cu ziua următoare pronunțării.

Astfel, instanța de apel a apreciat că, termenul de declarare a apelului de 15 zile, a expirat pentru apelant la 02.12.2017, iar declarând apel la 15.02.2018, avocatul Petru Brînzan a omis termenul legal de depunere a acestuia, întrucât sentința Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 17.11.2017, a fost pronunțată integral în cadrul ședinței de judecată din aceeași zi, 17.11.2018, la care au fost prezenți inculpatul și avocatul inculpatului, Roman Medeleanu, ambii exercitându-și în termen dreptul de atac.

Cu referire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel a constatat că, acesta nu și-a găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate din următoarele considerente.

Așadar, instanța de apel a indicat că, prin prisma normelor de procedură penală art. 227-229 Cod de procedură penală, sumele solicitate de către procuror nu constituie cheltuieli judiciare care pot fi puse în sarcina inculpatului.

Conform art. 2 al Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14.04.2016, ordonator al expertizei judiciare - este organul de urmărire penală, instanța de judecată sau un alt participant al unui proces derulat conform legislației de procedură civilă, penală sau contravențională, care are dreptul de a dispune sau de a solicita în mod independent efectuarea unei expertize judiciare.

Raportul de expertiză judiciară nr. 2583 din 29.06.2017 (f.d. 22, vol. I), raportul de expertiză judiciară nr. 1473/D din 30.06.2017 (f.d. 24, vol. I) și raportul de expertiză judiciară nr. 2576 din 29.06.2017 (f.d. 26, vol. I), au fost efectuate în baza ordonanțelor procurorului de numire a expertizei judiciare (f.d. 21, vol. I), pentru a determina dacă

infracțiunea a fost consumată. Prin urmare, ordonatorul expertizei la caz este organul de urmărire penală, de către procuror în baza ordonanței care în baza art. 143 alin. (1) pct. 6) al Cod de procedură penală, care a dispus efectuarea expertizei judiciare în mod obligatoriu, pentru constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii deoarece prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză. Organul de urmărire penală era obligat să dispună efectuarea expertizei judiciare medico-legale pentru a putea incrimina inculpatului comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27-171 alin. (1) Cod penal, după semnele calificative - tentativă la viol, *adică tentativa la raport sexual săvârșit profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința*.

Astfel, cheltuielile judiciare solicitate de către procuror în sumă de 2 168 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor medico-legale, reprezintă cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, or, normele procesual penale nu prevăd încasarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză obligatorie necesare organului de urmărire penală pentru acumularea probatoriului în dosar.

Cu referire la apelurile declarate de către avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului și ultimul instanța de apel a conchis că, instanța de fond în mod justificat a respins cererea inculpatului și apărătorului privind încetarea procesului în legătură cu împăcarea inculpatului cu partea vătămată, XXXXX, ca fiind neîntemeiată, or, la data comiterii infracțiunii partea vătămată era minoră, infracțiune care este exclusă din raza de incidență a art. 109 Cod penal, în situația în care partea vătămată este minoră. Instanța de fond a reținut just că partea vătămată, XXXXX este născută la XXXXX, astfel încât la data comiterii infracțiunii, adică 22.06.2017, partea vătămată era minoră.

Prin urmare, deși infracțiunea comisă de Veaceslav Carauș, prevăzută de art. 27-171 alin. (1) Cod penal, se încadrează în categoria celor mai puțin grave, și la prima vedere ar permite aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal, totuși la caz partea vătămată, XXXXX, este minoră, astfel încât instituția împăcării este inaplicabilă în speță, motiv pentru care instanța de apel a respins solicitarea părții apărării de încetare a procesului penal pe motivul împăcării părților.

Instanța de apel a remarcat că, deși respinge solicitarea apărării de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților, totuși atestă temeieri de implicare în sentința instanței de fond, în partea stabilirii, individualizării pedepsei și tipului penitenciarului, motiv pentru care a admis apelul declarat de către avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului Veaceslav Carauș și ultimul, casată parțial sentința și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 61, 72, 75 al. (1), 81, 27-171 alin. (1) Cod penal, 389 alin. (4), art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală și a stabilit în privința inculpatului o pedeapsă peste limita prevăzută de lege, determinând ca pedeapsa să fie executată într-un penitenciar de tip închis, motiv pentru care instanța de apel a casat parțial sentința din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a indicat că, dispoziția art. 171 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de cu închisoare de la 3 la 5 ani. Prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală, se stabilesc noi limite minime și maxime de pedeapsă, de la 2 ani la 3 ani 4 luni închisoare. Prin prisma art. 81 alin. (3) Cod penal, pedeapsa nu poate depăși trei pătrimi din maximumul de 3 ani 4 luni închisoare, adică nu poate depăși 2 ani 6 luni închisoare.

Astfel, instanța de fond, la aplicarea pedepsei, a numit o pedeapsă peste limita legii, sub formă de 3 ani închisoare, ignorând prevederile legale potrivit cărora pedeapsa urmează să fie individualizată în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal.

Totodată, instanța de fond în mod eronat a stabilit că pedeapsa urmează să fie executată în penitenciar de tip închis, or, infracțiunea prevăzută de art. 27-171 alin. (1) Cod penal, se încadrează în categoria celor mai puțin grave, iar în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, *mai puțin grave* și grave, săvârșite cu intenție.

Instanța de apel la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Veaceslav Carauș a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 72, 75, 76, 77, 78, 81 Cod penal, de principiului legalității, egalității, umanismului, proporționalității, principiul individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, de gravitatea infracțiunii săvârșite - inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, conform prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea este neconsumată, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat, dar antecedentul penal este stins, la evidența medicului și psihiatru nu se află, a recunoscut vina, cauza penală a fost examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, partea vătămată nu are a pretenții față de inculpat, circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Astfel, instanța de apel a conchis că, scopul legii penale poate fi atins la caz doar prin stabilirea unei pedepse cu închisoarea, cu executare reală, or, Veaceslav Carauș anterior a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea, însă necătând la faptul că i s-a acordat șansa de a-și corija comportamentul în sensul respectării legii penale, Veaceslav Carauș a continuat să sfideze legea penală, iar trecutul infracțional al

acestui demonstrează elocvent că doar o pedeapsă privativă de libertate poate convinge inculpatul despre necesitatea de a-și corecta conduita.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei atacate în partea încasării din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată, trimiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță de apel într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul susține că, instanța de apel eronat a apreciat legislația națională cu privire la cheltuielile de judecată, mai mult, hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază.

Totodată, procurorul menționează că, statul nu este obligat să suporte cheltuielile de acest gen, doar le achită la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și a nu tergiversa procesul penal.

Procurorul remarcă că, instanța de apel nu a luat în calcul faptul că prevederile alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală, a fost abrogat, astfel, legislația nu prevede obligația statului de a suporta cheltuielile pentru efectuarea expertizelor în cauzele penale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că, este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal indică că, recurentul invocă drept temeiuri pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că, nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate pe baza probelor

examine de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Autorul recursului consideră că, instanța de apel eronat a respins solicitarea acuzării de a dispune încasarea de la inculpat în bugetul statului a cheltuielilor judiciare cu privire la efectuarea a trei rapoarte de expertiză judiciară în sumă de 2 168 lei, deoarece statul nu este obligat să suporte aceste cheltuieli.

Prin urmare, Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiat acest argument, deoarece potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal indică că, cheltuielile privind efectuarea expertizei judiciare, pentru constatarea infracțiunii, solicitate de către organul de urmărire penală, nu se includ în categoria cheltuielilor judiciare care urmează a fi achitate de către inculpat.

Astfel, suma de 2 168 lei, solicitată de către procuror ca să fie încasată de la inculpat în folosul statului, constituie cheltuieli care au fost suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară nr. 6961E din 29.06.2017, nr. 7043E din 30.06.2017, nr. 7042E din 30.06.2017.

Mai mult, se relevă că prevederile alin. (3) al art. 75 din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, stipulează expres că *„În cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova”*.

Astfel, conform art. 142 alin. (2) părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. În acest caz, organul de urmărire penală, procurorul sau instanța de judecată este obligată să remită instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară materialele necesare efectuării expertizei judiciare. Raportul de expertiză judiciară întocmit la cererea părților se prezintă de către parte organului de urmărire

penală, procurorului sau instanței de judecată, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciat în coroborare cu alte probe. În cazul în care, reieșind din concluziile formulate de experți în rapoartele de expertiză anterioare, se constată inoportunitatea dispunerii expertizei judiciare solicitate de către părți, iar efectuarea unei alte expertize va condiționa tergiversarea procesului penal, organul de urmărire penală, procurorul sau instanța de judecată respinge cererea părților.

În acest context, se atestă că în prezenta cauză penală ordonatorul expertizelor judiciare a fost organul de urmărire penală, fără a exista o asemenea cerere din partea părților.

Astfel, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care corect a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suma de 2 168 lei.

Ca urmare, Colegiul penal conchide că, temeiurile indicate de către procuror nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Carauș Veaceslav XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **18 iulie 2018**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan